

Leto 9, št. 47

marec 2012

NA KLINIKI PRI GOSPODU JEZUSU

Bil sem na Kliniki pri Gospodu Jezusu. Napravil mi je sistematski pregled in odkril sem, da sem bolan:

Ko mi je Gospod izmeril pritisk, sem na aparatu ugotovil, da imam višino nežnosti zelo "nizko".

Ko mi je meril temperaturo, je toplomer pokazal 40° tesnobe.

Napravil mi je elektrokardiogram in diagnoza je bila, da potrebujem by pass.

Ljubezni, ker so bile moje arterije leta zamašene z osamljenostjo, je bilo moje srce povsem prazno.

Ker nisem bil sposoben hoditi poleg svojega brata in mu nisem znal dati bratski objem, ker sem na telesu imel mnogo zlomov, nastalih zaradi zavisti - me je dal tudi na ortopedijo.

Odkril je tudi to, da imam kratkovidnost, ker na sosedu nisem videl nič, razen slabih stvari.

Povedal mi je tudi, da sem gluha, da pogosto ne slišim Njegovega glasu.

Na koncu pregleda mi je dal enostavne brezplačne nasvete in naravna zdravila.

Ko sem zapuščal kliniko, sem obljubil, da bom pridno jemal zdravila, ki mi jih je dal:

- Takoj, ko vstaneš iz postelje, popij čašo "Hvaležnosti".
- Preden se odpraviš na delo, vzemi žličko "Miru".
- Vsako uro zaužij tabletko "Potrpljenja" in čašo "Ponižnosti".
- Ko se vrneš domov, zaužij dozo "Ljubezni".
- In, preden greš spat, vzemi dve tableti "Mirne vesti".

Ne bodi malodušen zaradi tistega, kar se bo zgodilo jutri.

Vedno bodi prepričan, da Bog dobro ve, kaj se dogaja v tvojem življenju.

On je s teboj prav sedaj, tam, kjer si, v tem trenutku, ki ga živiš.

ZDRAVILA JEMLJI REDNO,

DOZO JE DOVOLJENO KDAJ PREKORAČITI!!!

Marija Bajec:

TI SI Z MENOJ

Si z menoj, ko se smejim

in hitim v novi dan.

Ko srce vzradosti

In prihodnosti se veseli.

Si z menoj, ko me zagrinja

mrak in ne vem naprej poti.

Ko srce joče in v bridkosti

upa, da čas zbeži.

Vem, da si vedno z menoj,

To čutim, globoko v sebi,

pa čeprav mislim,

da sem sama s seboj.

Le kako bi drugače

preživela vesel ali žalostni,

dnevni, tedenski, mesečni, letni boj.

p. Viljem Lovše:

KAR SO SLADKARIJE ZA DIABETIKA, JE LAHKO SEKS ZA LOČENEGA (1. nadalj.)

Razmišljanje je povzeto po knjižici *Every Single Man's Battle* ameriških avtorjev Stephena Arterburna in Freda Stoekerja (Waterbrook Press, Colorado Springs, 2005)

Štefanova zgodba. Žena je zahtevala ločitev in se tudi ločila. Ni se strinjala, da se ima še smisel truditi. Ko se je vse to dogajalo, se je odločil, da bo ostal povezan z drugimi, še posebno pa z dobrim prijateljem. Začel je živeti življenje samskega moškega. Objeti je moral ta svoj novi položaj in, če Bog da, v njej pomagati tudi drugim.

20 let je poskušal popraviti svoj polomljeni zakon, ki je bil slabo zastavljen že od vsega začetka. Ni propadel zaradi moralnih škandalov ali česa podobnega. Bila je le drama.

Prepričan je, da ni Božja volja, da sta se ločila. Prepričan pa je tudi, da Bog vse v vsakem življenju obrne v dobro, ne glede na to, kako zavozimo.

Po ženinem odhodu se je lotil načrta B: vzeti to svojo polomijo, greh in sramoto ter jo uporabiti za Božjo slavo. To ni zmanjšalo bolečine ločitve, toda še vedno je hotel, da ga Bog tudi v tem uporabi. Veliko se je naučil o samoti, ranah, nepovezanosti in kako vse to vpliva na samskega kristjana, ki se je

zavezal, da bo živel spolno čisto. To ni lahek boj. Treba pa se je bojevati in zmagati, kajti duhovne zahteve so zelo visoke.

V ponovno samskost je vstopil resno ranjen in ranljiv. Hotel si je zagotoviti, da v nekem trenutku slabosti ne bo končal v postelji z nekom, kar bi povzročilo nove rane in razočaranja njemu in drugemu. Pa tudi Bogu in tistim, ki računajo nanj. Odločil se je, da ne bo imel spolnih odnosov vse do nove poroke, če ta bo.

Odločil se je, da ne bo živel dvojnega življenja z dvojnimi merili. Upa, da se bomo tako odločili tudi mi, ki beremo. (se nadaljuje)

N. N.:

KAKO ŽIVETI SVOJ NEPROSTOVOLJNI CELIBAT

To je vprašanje, ki si ga najbrž postavlja vsak ločeni. Mislim, da je prav, da se to vsak vpraša, še preden poskuša praznino zapolniti z novo zvezo. Tudi če se kdaj odloči drugače, je prav, da si vsak najprej odgovori na to vprašanje.

Moram reči, da osebno dosti bolj pogrešam ob sebi osebo, ki bi me razumela, s katero bi se lahko pogovarjala, kot pa spolnost samo. Veliko je vredno, da imam prijateljice, na katere se lahko obrnem in s katerimi lahko marsikaj "predebatiramo".

A vendarle sem bila leta navajena drugačnega, zakonskega življenja in seveda to pogrešam. A Jezusov nauk je zelo jasen in čestitam patru Viliju, da je to povedal zelo jasno. Tudi jaz bi lahko rekla: "Trda je ta beseda, kdo jo more poslušati?" In takoj za tem: "Gospod h komu naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja." Te besede slišim zelo jasno in vem, da bom v resnici srečna, če jim prisluhnem in se ne dam zavesti navidezni sreči.

Tako je preteklo že nekaj časa, kar sem sprejela odločitve, da bom ostala sama. Do te zavestne odločitve je prišlo postopoma. Najprej sem se morala prijazniti s tem, da nikoli več ne bom imela spolnih odnosov. To dejstvo sem sprejela zelo težko, ker je bila zame spolnost vedno nekaj zelo osrečujočega. Zdaj, ko mi je to odvzeto, spoznavam, da me lahko druge stvari v življenju osrečujejo veliko bolj kot pa spolnost sama. Tej moji odločitvi je botrovalo tudi dejstvo, da ne dovolim več, da bi me še kdaj kdo tako prizadel, kot me je pri-

zadel bivši mož. Zame spolnost ni samo telesno dejanje, ampak je tu tudi moja duša in ne bom se več "razprodajala".

Seveda so dnevi, večeri, ko je ta moja odločitev postavljena na preizkušnjo, ko pogrešam ob sebi človeka, s katerim bi si delila radost, veselje, trpljenje in preizkušnje, želim si razumevanja, pogovora, objem, nežnost, seks! A tudi to svoje trpljenje, tako kot vse drugo trpljenje, po nasvetu spovednika združujem z Jezusovim trpljenjem na križu in ga darujem v Marijino brezmadežno srce. Zaupam, da bodo na ta način rešene pekla mnoge duše. Četudi bom rešila eno samo dušo, je vredno.

Moja odločitev je popolnoma nerazumljiva za okolje, v katerem živim, vključno z mojimi "krščanskimi" starši. "Desca boš morala dobiti", me prepričuje oče, ko mi kaj popravlja. Doživljam posmehovanje, pozive, naj si vendar poiščem kakšnega tipa, pripombe, kot npr.: "Ne predstavljam si te brez moškega". Včasih se zalotim ob misli, da me njihovi "nasveti" določajo in jih začnem jemati resno. Moram vložiti veliko energije v to, da prijazno zavrnem "nasvet" in moram zelo paziti, da me takšni "nasveti" preveč ne vodijo in da jih ne ponotranjim. Stalno se moram otepati tudi raznih moških "ponudb", ki so včasih zelo predrzne, druge spet bolj prefinjene. Nekateri gredo celo tako daleč, da me prepričujejo, da ne smem pustiti "brata v stiski", da je moja krščanska dolžnost, da skrbim zanje!

Foto: Igor Ribič

Presenečena pa sem bila, ko sem iz moških ust v službi slišala: "Občudujem jo, ker je tako pogumna." To mi je seveda dalo občutek vrednosti, čeprav si pravim, da svoje vrednosti ne bom merila na podlagi mnenja drugih ljudi.

Vedno sem mislila, da je post to, da ob petkih ne jem mesa. Zdaj sem dojela, da je zame post, da se odpovem spolnosti. In to ne samo ob petkih. Večkrat se prepiram z Bogom, zakaj mi je vzel to, kar me je tako osrečevalo. In zakaj sem v zvezi s tem tako polna bolečine? Počasi spoznavam, da ima odpoved neki svoji zelo priljubljeni stvari zelo veliko vrednost.

Seveda se bom morala še močno truditi, da se približam idealu čistosti. Trudim se, da ne berem nečistih knjig, revij in podobno. Vse neprimerne podobe, ki so pa že v meni, izročam Jezusu in ga prosim, naj me očisti in da notranjega miru. "Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali." Njegova obljuba je res vredna truda.

Spoznavam tudi, kako velik zaklad so prijateljice, katerim lahko zaupaš čisto vse, ki me spremljajo in utrjujejo v mojih odločitvah in mi pomagajo v težkih trenutkih. Zares, ni dobro človeku samemu biti. Prepričana sem, da Bog pri tem ni imel v mislih samo, da ni dobro človeku brez partnerja (da se naj poroči), ampak to, da ni dobro, da je človek sam, da ne more z nikomer podeliti svojih misli, svojih strahov, vsega, kar je v njem.

Zadnjič sem brala ganljivo zgodbo o materi, ki je ostala sama z otroki v oddaljenem, zakotnem slovenskem kraju, brezposelna, brez upanja, da bo sploh še kdaj dobila zaposlitev. Bivši mož ji je zapustil veliko dolgov. Finančno ji pomaga njen sedanji partner, sicer bi jo z otroki vred že zdavnaj vrgli iz njene hiše.

Poskušam se vživeti v njeno situacijo. Če ne bi imela partnerja, ki ji finančno pomaga, bi bilo s tem ogroženo preživetje nje in njenih otrok. Ob taki stiski ostanem brez besed in me je sram mojega moraliziranja.

Spomnim se besed župnika sosednje fare, ki nam jih je, nam mladim na pragu življenja, položil na srce: "Če boste kdaj v življenju v stiski, pred izbiro med dvema slabima možnostima, izberite manjše zlo!" In jaz, ki osebno nisem v taki "godlji" kot omenjena mati, razmišljam, kaj bi v tem primeru bilo manjše zlo. Šele zdaj vidim, kako je dobro, da nas vodi Sveti Duh in da ga je dobro klicati, še posebno v takšnih situacijah, in prositi za njegovo vodstvo in njegove darove, da nam da spoznati, kaj je prav.

Opisala sem svoj pogled in svojo pot, pot, na katero me vabi Gospod, tako jo zaenkrat spoznavam. In ne mislim, da bi to morala biti pot vsakega, ki je ločen! Bog ima za vsakega od nas pripravljen poseben načrt. Nekaterim morda pokaže partnerja, s katerim zaživi na novo in uredi to svoje novo življenje tudi pred Bogom. Spoznavam, da Bog človeka vedno rešuje, tudi če se nam zdi, da smo popolnoma "zavozili" življenje, lahko to Bog obrne v dobro.

ZMAGO GODINA: ISKANJE TRDNOSTI, KAKO ŽIVETI POLNO ŽIVLJENJE

Tudi meni je bilo to bogato predavanje v izziv, zato sem sklenila o njem nekaj napisati, posebno za tiste, ki jih ni bilo zraven. Veliko teh stvari sem že predelala in zdele so se mi naravnost posrečeno povedane, zelo bogato nanizane, tako da lahko prav vsak človek najde v njih kaj za svoje premišljevanje.

Ko stojimo pred našo preteklostjo, kakršna je bila, v sedanosti in zremo v prihodnost, ki se nam odpira v vsem sijaju in svobodi, ki nam ju Bog hoče dati v odprto naročje, nam je g. mag. Zmago Godina naročil, da moramo zapreti vrata, da se slabo že enkrat konča, zato da se dobro lahko sploh začne. Kako to storiti.

Omenil je dinamiko dolga, ki ga občutimo do koga, ko je šlo v odnosu vse narobe. »Oddolžil se ti bom!« rečemo, če se ne soočimo s to dinamiko dolga. Občutek krivde nas muči. Dolgujem ti, dolguje mi... Poskušamo se razbremeniti, želeli bi, a ne vemo kako.

Zakonitost meje: mag. Godina je kot prvo poudaril odgovornost zase, za svoje doživljanje, čustva, odločitve. Ko občutimo pritiske, se pojavi krivda, zato popuščamo, toda moramo se vprašati, za kaj smo odgovorni: najprej zase, potem za otroke itd. Potrebna je neka notranja trdnost. Če smo šibki, popustimo. Z občutki krivde moramo opraviti, zavedamo pa se odgovornosti zdaj. Notranjo trdnost gradimo s postavljenimi mejami.

Jeza - rečemo: »Dolguješ mi!« Občutek jeze se pojavi zaradi vedenja zakonskega partnerja ali če smo bili oropani navzočnosti enega od staršev. Ta dolg se ne da poplačati! Nekaj je treba narediti: ODPUŠČANJE,

Foto: Igor Ribič

brisanje dolga, ki je nastal, je edino, kar pride v poštev. Dolg se mora izbrisati, ne da se poplačati! Bog nam odpušča in tudi mi moramo odpuščati. Ni bilo pravično v našem primeru, a moramo... Prizadeti smo, toda razčistiti moramo z jezo, da nam te odvečne prtljage ne bo več treba nositi naprej. »Drug drugemu odpuščajte!« (Ef 4, 32) Odpuščamo tudi zaradi sebe, da nas ne obremenjujeta več krivda in jeza, prej ne morem odpreti vrat drugam in ne drugim.

Ta problem, če ga ne rešim, odloča o mojem počutju. Za svoja čustva sem odgovoren sam, hkrati pa še, kako bom to prenašal na otroke. Zgolj mineva-

nje časa ne prinese razbremenitve, samo po sebi se ne bo zgodilo nič. Moramo opraviti s čustvi, da ne bi ponavljali znova istih napak, npr. v novem sklenjenem zakonu.

Kako graditi naprej?

Sonce ima gravitacijsko moč in drži skupaj vesolje, ker je v središču. Če bi razpadlo, bi razpadel celoten sistem vesolja. Kdo ali kaj je v središču mojega življenja, se moram vprašati, ali je to moj sedanji odnos, novi odnos, ki ga še gradim, otroci, prostočasne dejavnosti, zdravje, materialni vidik mojega življenja ali - BOG?

Ves moj svet se vrti okrog tistega, kar imam v središču. Če izgubim npr. otroka, se moje življenje podere, sesuje, vse sem izgubil. Ravno tako je, če izgubim partnerja - če sem vse gradil na njem, se mi sesuje svet, vse sem izgubil na tem ljubem svetu. Enako se zgodi, če smo vse stavili na delo - mar po tem, ko ga izgubimo, nič ne veljamo? Ker je razpadlo tisto, kar smo postavljali v središče svojega sveta. Ravno tako je z zdravjem in drugimi stvarmi.

Bog pa je trdnost, ki ostane! Človeška ljubezen ne more nadomestiti božje. Magister Godina je postavil v ospredje zgodbo o svetopisemskem očaku Jakobu iz 1 Mz 29. Jakob je služil za Rahelino ljubezen 14 let. Rahelina sestra Lea je šele po 4. otroku spoznala, da je Jakob ne bo ljubil, tudi po 3. sinu ne - le Bog je tisti,

ki jo ima rad. Bog mora biti v središču mojega življenja, ne more ga nadomestiti noben človek, ne otrok, ne materialne dobrine. Edina trdnost je le v Bogu.

Ko doživimo razočaranje, so naši odzivi lahko taki:

1. Če iščemo naprej tisto, kar nas bo zadovoljilo, nas to vodi v odvisnost (lahko ponavljam npr. poroke).
2. Očitam sebi, razočaranemu in malodušnemu: jaz sem kriv.
3. Krivim druge: nisem jaz, ona je, on, ves svet, vsi ...
4. Boga postavim v središče svojega življenja: On nas sprejema, ljubi. On je isti včeraj, danes, na veke. Izvir trdnosti je lahko le BOG.

Apostol Pavel Kol. 3, 1-4: »Vaše življenje je s Kristusom skrito v Bogu.« Torej je naša identiteta v Bogu, ne v zakonskem partnerju, otrocih, uspehu, v materialnih dobrinah.

Ko govorijo: zmoreš, če hočeš, če si dovolj želiš ..., je to prefinjena zabloda! Zmoremo pa vse, kar si želi Bog, da bi bili, če smo z Njim povezani kakor trte na mladiki v resnici in iskrenosti srca, če naslonimo našo ramo na božjo v Duhu, ki nam ga je dal, in pustimo, da naše rane odvzame in zaceli. V ponižnosti svojega srca se obrnemo na Srce, ki razume in ve, kaj je dobro za nas in za kaj nas je ustvaril. In ko se v Njem spočije moja duša, zaživim polno življenje in delam, za kar me je Bog ustvaril, ker sledim Njegovim željam in sem srečen, tudi če v malih korakih.

Jn 10,10: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.« Vse upe, pričakovanja vežimo na Boga, postavimo ga v središče življenja, naša vrednost je v Njem. Tudi če nimamo materialnih dobrin kakor prej, ga postavljajmo v središče in druge stvari bodo dobile pravo razsežnost. Trdnosti ni ne v meni ne v ljudeh okoli nas, ampak le v BOGU!

Tako je zaključil svoje predavanje mag. Zmago Godina, nasmejan in skromen. Zdaj gremo lahko v nov dan obogateni z več upanja in ljubezni do sebe, drugih in Boga. Tudi našim otrokom v puberteti moramo biti v konkretni situaciji zgled v tem, kaj pomeni opravičiti se. Če o tem samo govorimo, se jih ne bo nič dotaknilo, pomemben je zgled.

Cvetka Pišek:

MOJE SPREMLJANJE PREDAVANJA ALENKE REBULA O KRIVDI, ZAMERI, ODPUŠČANJU IN SPRAVI

Gospa Alenka Rebula je najprej govorila o veri vase. O zameri je rekla, da je kakor zamrznjeno življenje, zato se ni pametno utapljati v njej. Pri majhnih stvareh se moramo potegniti zase, da dobimo, kar želimo. Če malih stvari ne odpuščamo, bomo velike še toliko težje.

Predavateljica je rekla, da se moramo vrniti v občutke, v najhujše spomine, kaj se je zgodilo zame po tisti stvari: v trpljenje, sovraštvo, ki sem ga doživljal. Poslušam sebe, kaj sem takrat občutil, trpel. Tam srečam resnico, tudi če ni lepa! In z njo se moram soočiti. Moramo se tudi opravičiti drugi strani, če mislimo zares. Da ne ostanemo v krču. Človek ohromi, doživi pretres, izdajstvo, šok, to je kruta stvar. Telo mora to predelati, da zaduha, v spominu – odpuščanje v telesu, da je potem še v srcu.

Sebi moramo pustiti izživeti bolečino, da čutim, kakor pri paralizi, da ud po fizioterapiji spet oživi. Tudi jok je lahko tako sprostilno sredstvo – pri meni osebno je bilo tako.

Za vse nikoli nisem sam odgovoren. Ne morem vsega popraviti, vzeti pa morem svoj del odgovornosti. Kaj lahko naredim, da grem spet ven, v življenje, v ljubezen? Sebi moram odpustiti. Opravičiti se zase, kakor želi drug, s svojim delom odgovornosti. Opravičiti se, za kar ti je žal, doživeti sočutje, nehati biti jezen na koga, imeti sočutje do drugega. Potem v meni naraste občutek vrednosti. Prav sočutje nam da potrebno moč.

Toda opravičilo še ni vse. Pogovoriti se je treba, kaj lahko druga stran ali jaz naredim za koga, da bi mu bilo lažje odpustiti, da pospešim dejanje sprave. Pravičnost, resnica, sprava – to je pot. Ne podcenjujmo vrednosti malih dejanj. Vsi smo potrebni sočutja, vere vase, usmiljenja.

DUHOVNE VAJE V LOGARSKI DOLINI

Skupina Srce je od petka 2. 3. 2012 do nedelje 4. 3. 2012 organizirala duhovne vaje za razporočene v Domu duhovnosti v Logarski dolini pod vodstvom s. Štefke Logar in p. Robina Schweigerja. Udeležilo se jih je 6 odraslih in 5 otrok.

Tako kakor je zapisala organizatorica Maja v vabilu, smo v teh dneh želeli poiskati, kako nas Bog vodi, pogledati nazaj v naše življenje in se zavedati Njegove močne roke, se potopiti v objem Njegove ljubezni do nas, ozreti pa se tudi naprej v prihajajoče leto. Namen duhovni vaj je bil odkriti Njegovo ljubezen v vsakem trenutku in na vsakem koraku našega življenja.

Vsako jutro smo začeli s telovadbo v naravi, poiskali predmet, ki nas je v danem trenutku nagovoril, se spomnili dogodke, ki je najbolj odzvanjal v naši notranjosti, in si to tudi podelili. Sledil je zajtrk, po njem pa so si otroci skupaj z voditeljico Leonide po svoje zastavili dan, odrasli pa smo pod vodstvom s. Štefke začeli oz. nadaljevali duhovne vaje. Vsak dan je p. Robin daroval sv. mašo, pri kateri so sodelovali tudi otroci.

V soboto smo pregledali vsak svojo zgodbo Svetega pisma, svojega življenja z vidika kakovosti, ne pa časa. Kaj mi je Bog hotel povedati? Nagovoril nas je Izaija 43: Nikar se ne boj, saj sem te odkupil, poklical sem te po imenu, moj si ... Ker si drag v mojih očeh, spoštovan in te ljubim ... V tišini smo vsak po svoje pregledovali dogodke, osebe, naše delo, skupnost - vse, kar nas je v bližnji ali daljni preteklosti najbolj zaznamovalo, v dobrem in/ali v slabem. Tako kakor je Marija odšla k teti Elizabeti, da ji pove veselo novico in da se pogovori-ta, tako smo si tudi mi podelili svoja razmišljanja, spoznanja. Iskrenost pri tem nas je močno povezala in nagovorila.

V nadaljevanju smo se vprašali, kakšna je naša predstava o Bogu, kdo je zame Bog. Čeprav smo imeli o njem različne predstave, smo ugotovili, da smo se vsi, vsak na svoj način, zavedali prisotnosti Boga na naših življenjskih poteh.

Nedeljo smo začeli s premišljanjem ob evangeliju Jezusove spremenitev na gori, pred Najsvetejšim. Gora je simbol bližine Boga, kjer se ta razodeva in govori. Čaščenju Najsvetejšega so se pridružili tudi otroci. Po maši smo se zahvalili s. Štefki za vodenje duhovnih vaj, p. Robinu za duhovno spremstvo, s. Mariji za okusno pripravljeno telesno hrano, otroci pa Leonidi za njeno mehko, ljubeče srce. Preden smo se razšli, smo ugotovili, da nikoli nismo dokončno oblikovani, ampak se po milosti Božjega Duha še razvijamo, duhovne vaje pa nam pomagajo na tej poti rasti. Zato smo sklenili, da se še vrnemo v Logarsko dolino.

Maja Leban:

VTISI Z DUHOVNEGA VIKENDA V LOGARSKI DOLINI

Duhovni vikend v Logarski dolini od 2. do 4. 3. 2012 pod vodstvom s. Štefke Logar, DKO, in z duhovno oskrbo p. Robina Schweigerja, DJ, je minil v globinah našega srca in zavedanja, da nas Bog ljubi in usmerja. S. Štefki gre zahvala, da so na naših obrazih zasijali čudoviti nasmehi, da smo bili polni življenjske radosti.

P. Robin je za nas maševal in prispeval velik delež, da je bil ta konec tedna milosten in blagoslovljen. Animaterka Leonida je znala s prisrčnostjo in otroško razigranostjo povezati otroke, ki so z njo izvajali vzporeden razigran program. Na koncu so nas razveseli z darili, ki so jih pripravili.

Iz srca bi se rada zahvalila: s. Štefki za izkazano gostoljubje ter dobro vodstvo in spremstvo duhovnih vaj; p. Robinu za veliko in odprto srce za naše SRCE. Predvsem, ker se je resnično po Jezusovem zgledu odrekel sebi, da bi mi imeli dar sv. evharistije. In Leonidi, ker je z velikim srcem znala sprejeti naše otroke in deliti z njimi radost nad življenjem.

Vsem in vsakemu posebej: naj vam Bog obilno povrne!

Duhovni vikend je bil resnično poln veselja in zadovoljstva vseh udeležencev, kar potrjujeta ti dve izjavi.

A. L.: Otrokoma je bilo nepopisno všeč, čeprav smo imeli prej kar nekaj pregovarjanja, da smo se duhovnih vaj udeležili. Zdaj pa me nenehno sprašujeta, kdaj bodo spet in ali bomo šli. Meni je bilo prav tako zelo všeč. Ko bodo naslednje duhovne vaje, se jih bomo udeležili.

M. L.: To je bil vikend miru zame in vikend veselja za otroke. Imeli smo se nepopisno lepo. Drugo leto? Zagotovo spet pridemo.

SMUČARSKI DAN NA STAREM VRHU

V soboto, 25. februarja, na sončno, hladno jutro smo se na povabilo naše skrbne voditeljice Marije in navdušenega organizatorja Izija zbrali na našem običajnem mestu za cerkvijo sv. Jožefa - skupinica srčic in srčkov ter naših otrok, navdušenih smučarjev: ob Mariji in Iziju še Bernarda (Helena), Alenka, ki sicer ne smuča, ampak je skrbna mama svojih treh nadebudnežev Mateja, Tine in Lucije, ki se jim je zadnji dan počitnic izpolnila želja po smučanju, in jaz, določena za pisanje tega članka.

Namestili smo se v tri avtomobile in se v koloni veselo odpeljali proti cilju, smučišču Stari vrh nad Škofjo Loko. Izgubili smo drug drugega na cesti, tako da smo se pripeljali do Škofje Loke vsak po drugi poti, in vendar smo se skoraj hkrati pripeljali na parkirišče pred smučiščem.

Po napornem oblačenju in obuvanju smučarske opreme smo se odpravili najprej po smučarske vozovnice. Toda Bernardi in Iziju ni bilo treba ponje, ker so one prišle do njiju: nekdo jih je prodajal na parkirišču po ugodni ceni, in to celodnevne. Srčki imajo vendar srečo, za kaj že? Ja, Bog poskrbi za nas! Tudi midve z Marijo sva dobro »prišli skozi«. Nekateri so domnevali, da ne bova dobili vozovnic s popustom za upokoјence, če nimava dokazila, da to sva, a sva dobili senjorski karti brez kakšnih dokazil in kljub najinemu »mladostnemu« videzu. Malo za šalo in malo zares...

Po vseh teh formalnostih, ki smo jih razmeroma hitro opravili, samo še skok na smučke in že smo se znašli na prekrasni petsedežnici, ki je celo tapecirana, da se ne bi shladile naše ritke, in se povzpeli na vrh smučišča.

Pri koči smo odložili nahrbtnike in se spustili drug za drugim po odlično zlikanih in zamrznjenih strminah. Nismo se takoj spustili na dno smučišča - strmina je menda dolga kilometer in pol, ampak smo se ustavili na »krožnikih«. Kmalu pa smo presmučali vso progo v enem, od vrha do tal.

Po kakšni dobri uri nas je v dolini pričakala Alenka s polno košaro dobrot. Ko smo se najedli in napili, smo si nekateri privoščili še malo počitka na sončku ob dišeči kavi. Seveda se je mlajši del ekipe hitro vrnil na sneg in se spet predal smučarskim užitkom. Otroci so me navdušili s svojo odgovornostjo in disciplino, da so smučali skupaj, se zanimali drug za drugega, bili povezani med seboj, z mamo

in Marijo, ki jih je največ spremljala, upoštevali navodila. Vredni so vse pohvale, mamica pa čestitk.

Glede vremena smo imeli še posebno srečo, da je Marija izbrala smučišče Stari vrh, saj se je v tistih dneh pojavila inverzija, tako da so bile temperature v višjih legah višje kakor v nižini - visoko ležeča smučišča so imela zelo južen sneg, tu pa je bil, predvsem v zgornjem delu, idealen za smučanje kljub izrednemu sončnemu vremenu. Bilo je dovolj hladno, da sneg ni preveč »odnehal« in se je dalo, vsaj dopoldne, dobro smučati.

Kar prehitro se je ura bližala trinajsti, ko smo se poslovili od snežnih užitkov in od snega, nekateri od nas za vso sezono. Otroci so s polno doživetim dnevom lepo zaključili počitnice. A na koncu nas je čakal, vsaj mene, največji užitek: sezuti »pancarje«. Uf, kakšno olajšanje.

Napolnjeni z veseljem, naužiti svežega zraka, razgibani in prijetno utrujeni smo se poslovili in odpeljali novim dogodivščinam naproti, v upanju, da se kmalu spet srečamo v prijetnem druženju.

TRPLJENJE KOT DUHOVNI IZZIV

V zgodovini krščanske duhovnosti so na trpljenje vedno gledali kot na izziv, kot na način prečiščevanja in poglobitve odnosa do Boga in do samega sebe. Richard Rohr, ameriški frančiškan, meni: »Pri duhovnosti v njenem najboljšem pomenu gre za to, kaj naredimo iz svojega trpljenja.« Ravno Jezusov križ razume kot spremljevalca tudi našega trpljenja.

Mistika križa je pomembna veja krščanske mistike. Po križu se približamo Kristusu in postajamo z njim eno. Sv. Frančišek gre v svoji skupni usodi s Križanim tako daleč, da nosi na svojem telesu Kristusove rane.

O osebni izkušnji trpljenja pove Grün tole: človeku se ni treba bojevati zoper trpljenje ali se ga varovati. Tudi mu ni treba biti pod pritiskom, da mora trpljenje prestati pogumno in zadrževati solze. Stiske življenja so prej rodni križi ob Božjem rojstvu v človekovi duši. Trpljenje je sicer boleče, a je kakor pri neznosnih porodnih bolečinah: ženska jih prestane, ker ve, da bo rodila otroka. Enako lahko jemljemo trpljenje kot znamenje, da v človeku deluje sam Bog.

Sledeč karmeličanskemu mistiku Janezu od Križa, je Edith Stein, judovska filozofinja in mistikinja, na novo premislila skrivnost križa. V za nas nesmiselno smrt v plinski celici v Auschwitzu je šla sproščeno in notranje svobodna, ker je vedela, da ta odhod ni zadnja stvar, marveč le pogoj, da se Kristus vgradi vanjo in jo popolnoma zaznamuje.

Stoiška teza ima glede trpljenja v sebi nekaj navdušujočega, a ima tudi svoje meje. Če od kakega človeka pričakujemo priznanje in pozornost, nas bo prizadelo njegovo ravnodušno obnašanje. Dejansko pa nas v tistem trenutku ne prizadene ta človek, ampak naša neizpolnjena predstava o njem. Čunami leta 2004 je prinesel bolečino svojcem žrtev. Ljudje pač nimamo zgolj razuma, ampak tudi čustva in telo. In šele ko se občutki pomirijo, lahko odgovorimo na izziv trpljenja.

Annamarie Schwarzwald:

CAMINO - ZAČETEK

Začenjam pisati dnevnik. Želim beležiti spremembe, ki se mi dogajajo. Čeprav sem se jih v preteklih mesecih bala, se jih zdaj veselim. Pomembna je sedanost, kljub temu se mi vseskozi vsiljujejo pretekli dogodki - večinoma kot osebna izguba. Sedanost začenjam gledati drugače, kot izziv, kot spremembe, kot veselje, upanje in pozabo starega časa. Mi bo uspelo? Tako kakor priti do St. Jean-Pied de Port (op. začetek Jakobove poti v Franciji na meji s Španijo)? In prehoditi 800 km?

Sreda v maju (na polovici camina)

Prejšnji večer je gostitelj v Tosantosu za vse romarje pripravil večerjo (op. donacije romarjev). Potem smo v prenovljeni stari hiši peli ljudske pesmi iz vsake dežele, zraven ploskali, se nato prijeli za ramena - čudovito doživetje. V podstrešni sobici smo čez nekaj časa počasi zaprli oči in poslušali tiho glasbo, bilo je zelo mirno, domače in spokojno ...

V preostalem večeru smo v vseh jezikih poslušali psalme, pesmi in prošnje (op. besedila so bila napisana v različnih jezikih, liste smo lahko izbirali). Gostitelj alberga (op. prenočišče za romarje) nam je povedal, da bomo na poti dobili pobude, sporočila. Sprejmimo jih, ker so namenjena prav nam romarjem.

Nato smo brali prošnje, ki so jih napisali romarji prejšnji večer. Eno izmed njih je napisala mlada romarka, ki je prosila, da bi bila njena oče in mama spet skupaj. V nemškem jeziku jo je prebrala neka Avstrijka. Tudi sama sem napisala prošnjo - da bi romarji našli svojo pot, da bi našli luč v nas samih.

Nočne sanje so bile povezane z možem. Sin je kričal na očeta in vedno znova ponavljal: "Bolan si! Bolan si!" Kričal je, ker je mož prisluškoval mojemu telefonu. Ko sem se zbudila, sem najprej preverila telefon, v resnici sploh ne deluje - torej mi ne more prisluškovati. Čudne sanje, mogoče je za prisluškovanjem kaj drugega, a me to ne zanima - ne zdaj, ne na caminu (op. v tem času je bil moj telefon resnično izključen iz omrežja).

Današnja pot se je začela v oblačnem jutru med žitnimi polji. V gričevnati pokrajini je odseval mir, obdajala nas je jutranja tišina, bilo je lepo. Hodila sem sama. Z bolečinami v peti sem šepetala molitev za molitvijo. Za moža. Da bi se njegovo sovraštvo raztopilo. Da bi njegovo srce spet našlo ljubezen. Po uri hoje se je pot začela vzpenjati v hrib. Ni bilo tako strmo in naporno, kakor so opozarjali nekateri romarji prejšnji večer.

Sredi dopoldneva sem prisopihala na vrh hriba. Pot se je vila po planotastem predelu kilometre in kilometre daleč. Široko pot so obdajala drevesa, pogled je segal na vrhove gozdnatih gričev. S palicami sem podpirala nahrbtnik. Hrbet me je bolel že več dni. Gledala sem v modro nebo, umito po nočnem dežju. Obkrožali so ga beli oblaki, a tedaj je posijalo sonce. Prečudovito! Pela sem Beethovnov Odo radosti, brez prestanka, znova in znova, hodila in hodila... Bilo je, kakor da bi bila na drugem planetu, kakor da bi bila neskončno daleč. Solze so kar same privrele iz oči, nisem mogla odmisлити žalosti in krivice, ki se mi je zgodila. Pela sem kljub hlipanju, pela in jokala, gledala modro nebo, gledala v sonce in hodila in hodila... Očiščenje je bilo popolno.

Dolga pot – sama na poti – je bila veličastna izkušnja, boj za življenje. Kljub temu da je bilo doma vse uničeno, sem začutila željo nadaljevati, želela poiskati pot. Ne vem še kakšno niti kako jo iskati, vem le eno: hočem iti naprej.

Po 13. uri sem prispela v majhno vas s komaj dvajsetimi prebivalci – v San Juan de Ortega, in se odločila, da ostanem tu. Po počitku je bila maša v preprosti, a zelo lepi, arhitekturno bogati cerkvi iz 11. stoletja. S sv. Dominikom jo je zgradil San Juan de Ortega po čudežni rešitvi med nevihto z romanja v Jeruzalem. Kot zaščito pred roparji in napadalci je zgradil še prenočišče za popotnike. Oltarna daritev tistega večera je bila namenjena nam, romarjem. Po blagoslovu smo nemo zapustili božji hram. Čeprav je bil večer lep, večina popotnikov je ostala na majhnem vaškem trgu, sem sama neopazno odšla v sobo, si umila zobe in se tiho skobacala v spalno vrečo. Ne vem, zakaj sem tisti večer prekršila pravilo, nogavic preprosto nisem oprala: "Ne danes." Z mislijo, kaj mi bodo prinesle nočne sanje, sem utonila v globok spanec.

Alenka Peklenk in Vilma Modrc:

POVABIVA TE...

Povabiva te na slovensko ozemlje severno od Mure med avstrijsko in madžarsko mejo, na gričevja, ki jih poraščajo večinoma borovi gozdovi in večji nasadi vinogradov okrog naselij Vaneča, Mačkovci ter med Moravskimi Toplicami in Dobrovnikom, med prebivalce, ki so v osrednjem in vzhodnem Goričkem večinoma evangeličani, v pokrajino, kjer na hišah, drevesih in električnih drogovi gnezdiijo štorklje.

V Domu duhovnosti Benedikt v Kančevcih v Prekmurju bodo že četrto leto zapored enotedenske duhovne počitnice za razvezane starše in njihove otroke. Namenjene so vsem, ki imamo to izkušnjo z željo, da pozornost posvetimo življenju, ki ga je potrebno živeti naprej.

V dosedanjih druženjih vsako leto dopoldne obdelujemo eno svetopisemsko zgodbo. Najprej jo poslušamo po odlomkih. Sledijo pogovori, kjer se dotaknemo pogosto bolečega znamenja naše preteklosti. Minulo leto sta jih vodila in usmerjala br. Primož (kapucin) in s. Magdalena (FMM). Otroci in mladina se v tem času z animatorkama dotaknejo družin, iz katerih izhajajo.

Poleg risanja in oblikovanja fimo mase pridejo v ustvarjalnih delavnicah do izraza talenti otrok in odraslih. Oblikovali smo že izdelke iz gline, šivali blazine, vezli voščilnice, izdelali darilne vrečke in naredili lutke. Eno delavnico posvetimo peki. Ta delavnica pritegne zaradi okusnega peciva, s katerim se sladkamo nekaj dni.

Iskanje skritega zaklada, dva poldnevna izleta in eno celodnevno romanje so dejavnosti, namenjene medsebojnemu spoznavanju, odkrivanju lepote pokrajine in spoznavanju krščanskih korenin ljudi, ki živijo v tem delu naše domovine. Družabne igre, ki jim namenimo precej časa, nas povezujejo, turnir v ročnem nogometu in velika igra pa z nekaj adrenalina doprineseta k tekmovalnemu vzdušju ekip, katerih člani so tako majhni kot malo večji otroci in odrasli. Vsako leto nam uspe dramatizirati znano otroško pravljico. Igralsko talentirani udeleženci ob soju sveč pripravijo večerno gledališko oziroma lutkovno predstavo.

Gozd za Domom duhovnosti ponuja umirjenost in sprostitve. V njem je označenih nekaj sprehajalnih in meditativnih poti. Na eni od njih, imenovani Marijina pot, je lanskim udeležencem uspelo postaviti in blagosloviti prvo kapelico, ki smo jo naredili razvezani. Letos je ponujena možnost novim ustvarjalnim navdihom.

Čeprav čez dan poteka program ločeno in je del namenjen odraslim udeležencem in del otrokom ter mladim, se zvečer, kot družina, zberemo skupaj. Najbolj vabljiv je taborni ogenj. Ne samo, da nas ogreje. V njem se, ko njegova moč pojenja, najde dovolj žerjavice za pečen krompirček in slastna, v foliji pečena, jabolka. Pred večernim počitkom se zberemo pri Marijinem kipu. Tam si zaupamo, kar nas je čez dan nagovorilo, zapojemo Angelčka varuha in odidem spat v želji, da se nam obnovijo moči za izzive naslednjega dne.

Bi se nam pridružil/a? Veseliva se srečanja s teboj v Kančevcih.

PREDAVANJA

- 27. 9. 1. srečanje: p. Marjan Šef: Notranje rane; začetek s skupno sv. mašo
- 25. 10. 2. srečanje: Ivan Platovnjak: Odušičanje III
- 22. 11. 3. srečanje: p. M. Sekolovnik: Osebna rast
- 20. 12. 4. srečanje: dr. Anton Stres: Vera, Upanje in Ljubezen; začetek s skupno sv. mašo
- 24. 1. 5. srečanje: Helena R. Granda: Ženske, ki preveč ljubijo; povzeto po knjigi, pogovor po skupinah
- 28. 2. 6. srečanje: p. Vili Lovše: medgeneracijski odnosi in pogovor po skupinah
- 28. 3. 7. srečanje: p. Kekić: Jeza v Sv. pismu
- 18. 4. 8. srečanje: p. Vili Lovše: Priprava na veliko noč
- 23. 5. 9. srečanje: ga. Eka Petek: Depresija
- 27. 6. 10. srečanje: p. Gostečnik: Okrevanje po razvezi

ROMANJA, IZLETI...

- 5. 9. Romanje na Koroško h Gospe Sveti, organiziral Tomaž Rozman, gost in strokovni poznavalec g. Peter Vencelj, duhovni vodja p. Vili Lovše (LJ, Gospa Sveta, Plešivec, Šentvid na Glini, Osojsko jezero, cerkev sv. Ruperta v Beljaku, Rožek, LJ)
- 4. 10. Delavnica izdelave voščilnic, ki jih namenjamo za godove, rojstne dneve, zahvale predavateljem/gostom..., pod vodstvom Marije Bajc
- 10. 10. Kostanjev piknik, organiziral Tomaž Rozman, ob Savi pri Ljubljani, 18 udeležencev, zjutraj sv. maša na Šmarni gori
- 24. 10. Obiranje oljk v Truškah, vodil Iztok Klančar, 7 udeležencev
- 14. 11. Pohod na Magdalensko goro, vodila Cvetka Lavrič, 15 udeležencev, združeno z blagoslovom Cvetkinega in Martinega doma
- 10.-12. 12. Duhovne vaje za razvezane, 10 udeležencev
- 12. 12. Planinski izlet k Sv. Joštu nad Kranjem in blagoslov Zdenkinega doma
- 31. 12. Pohod z baklami, maša pri Sv. Jožefu
- 7.-9. 1. Duhovne vaje v Logarski dolini, vodila s. Štefka Logar, p. Robin Schweiger, koordinirala Maja ŽvoKelj, organizirano varstvo otrok, tema: Moj osebni pogled v preteklo leto in načrti za novo leto
- 15. 1. Planinski pohod po kraškem robu (od Doline pri Trstu do cerkve Marije kraljice na Vejni), vodil Nevijo Santin, 33 udeležencev
- 5. 2. Smučarsko-romarski izlet na Sv. Višarje, vodil Vili Granda, avtobusni prevoz, 29 udeležencev
- 20. 2. Smučanje z otroki na Kobli, vodil Iztok Klančar, 9 udeležencev
- 4.-6. 3. Duhovne vaje za razvezane (Sv. Jožef v LJ)
- 12. 3. Planinski izlet v sredogorje (Sv. Miklavž, Cicelj, Murovica, Zagorica), vodila Helena Škrlep, 9 udeležencev
- 10. 4. Izlet v Benečijo, organizirala je s. Meta (SRCE Gorenjska, Sv. Duh pri Škofji Loki), vodil Edo Erzetič (Nova Gorica, Vrtojba, Krmin, Čedad, Stara gora), avtobusni prevoz
Nekaj članov skupine SRCE si je ogledalo višnjegorski pasijon, ki ga je postavil župnik g. Boštjan Modic, čez 70 nastopajočih domačinov, geslo pasijona: Glejte ceno našega rešenja
- 8. 5. Peš romanje dolenske dekanije prek Žalostne in Vesele gore na Zaplaz, 13 udeležencev iz skupine SRCE, vodila Alenka Tomc (SRCE Dolenjska, Otočec), skupno več kakor 40 udeležencev
- 26. 6. Zaključek leta in zahvalna sv. maša pri Sv. Primožu nad Kamnikom, organizirala in divjačinski golaž skuhala Helena Reščič Granda, 33 udeležencev skupaj z otroki
- 10.-30. 8. Skupne počitnice na otoku Murter v domu jezuitov v 2 skupinah po 10 dni - 47 počitnikarjev (24 odraslih in 23 otrok od 6 do 19 let),

SESTANKI ODBORA SKUPINE SRCE

21. 2. Sestanek odbora skupine SRCE z dnevnim redom:
 1. Spremembe v odboru (po odhodu Helene Režič Granda)
 2. Program dela skupine v 2010/2011 (spremembe in dopolnitve do zaključka šolskega leta)
 3. Smernice (glasilo in spletna stran se nadaljujeta, začeti postopek za izbiro tem/predavanj (naslovi divorce care) za naslednje šolsko leto; najprej naredimo ožji izbor v odboru, nato v skupini)
 4. Poletne počitnice 2011 (dva termina na Murterju)
 5. Blagajniško poročilo (denar se pridobiva iz prostovoljnih prispevkov članov skupine)
 6. Razno (posodobiti obstoječi seznam članov skupine SRCE)
2. 6. Sestanek odbora skupine SRCE z dnevnim redom:
 1. Pregled zapisnika zadnjega odbora
 2. Zaključek leta 2010/2011 (tradicionalen zaključek bo pri Sv. Primožu, gostiteljica bo Helena R. G., sv. maša, zahvalili se bomo za njeno dosedanje delo)
 3. Izbira tem predavanj in napovednik za šolsko leto 2011/2012 (na odboru smo zbrali 13 tem, članom skupine pa predlagamo izbiro 6 najbolj zelenih naslovov)
 4. Letovanje na Murterju, Kančevci (pregled seznama prijavljenih srčkov za počitnice na Murterju, lotiti se bo treba nadaljnje organizacije - organizirati prvi sestanek, pripraviti seznam/razpored po sobah, seznam »dežurstev« za kuhanje, pospravljanje ...)
 5. Razno
11. 7. Sestanek odbora skupine SRCE z dnevnim redom:
 1. Izbor tem predavanj za šolsko leto 2011/2012 (pripravljen izbor 6 tem/predavanj, za katera se je odločilo največ članov skupine, predlagali smo seznam predavateljev, povabiti bo treba predavatelje)
 2. Napovednik 2011/2012 (usklajen napovednik dejavnosti skupine v 2011/2012)

SKUPINA SRCE V JAVNOSTI

Na povabilo g. Žorža smo 12. 11. 2010 sodelovali pri misijonu v Dornberku (p. Vili Lovše, Marija Cigoj) s temo o ločitvi in predstavitvijo skupine SRCE.

P. Vili Lovše, Vili Granda in Marija Cigoj smo 16. 11. 2010 sodelovali pri okrogli mizi na Nikodemovih večerih v Mariboru, tema večera je bila: Ali je ločitev rešitev?

Na povabilo župnije Sora pri Medvodah smo 11. 2. 2011 sodelovali s predstavitvijo skupine SRCE (p. Vili Lovše, Marija Cigoj) na petkovih predavanjih, ko so v župniji v okviru leta solidarnosti gostili in predstavljali različne skupine.

Sodelovali smo (p. Vili Lovše, Marija Cigoj) 18. 3. 2011 na simpoziju o Srcu Jezusovem - nepojmljiva Božja ljubezen - v čast Janezu Pavlu II., ki ga je organizirala stolna župnija, ob 550-letnici nadškofije LJ; teme: navzočnost Srca Jezusovega v zakramentu sv. zakona, kaj je srečen zakon, kako urediti neurejeno zakonsko zvezo, kako obstati in biti starš, ko ostanem sam, mesto ločenega in ponovno poročenega v Cerkvi.

GLASILA SKUPINE SRCE

SEPTEMBER 2010 - 39. številka glasila SRCE

NOVEMBER 2010 - 40. številka glasila SRCE

JANUAR 2011 - 41. številka glasila SRCE

MAREC 2011 - 42. številka glasila SRCE

MAJ 2011 - 43. številka glasila SRCE

SPLETNA STRAN: <http://srce.rkc.si/>

LETOVANJE NA MURTERJU 2012

Jezuiti nam bodo tudi to poletje prijazno odstopili svojo hišo na otoku Murterju in nam omogočili letovanje v dveh terminih, in sicer:

- od 10. do 20. 8. za razporočene družine z otroki in
- od 25. do 31. 8. 2012 za ostale.

Interesenti za počitnice vabljeni k čimprejšnji prijavi (na srečanju skupine SRCE 26. marca 2012). Prijave bomo sprejemali do zapolnitve prostora v počitniškem domu (do 25 oseb v posameznem terminu).

Ob prijavi je potrebno navesti:

- ime in priimek (tudi otrok),
- starost otrok in
- želeni termin počitnikovanja.

NOVOSTI v letu 2012:

Letos je 10-dnevni termin namenjen materam/očetom z otroki, krajši termin pa ostalim interesentom.

- Pripravljen bo okvirni program počitnikovanja.
- Prisotnost duhovnika bo zagotovljena
- Kratka vsakodnevna duhovna misel.
- Otroci bodo imeli svojo animacijo (2-3 animatorji), ki bo poleg iger vsebovala tudi duhovne elemente (zahvale pri maši, skriti prijatelj...).
- Za prehrano bo skrbela kuharica.

POMEMBNO

- Letuje se na lastno odgovornost posameznika, starši so odgovorni za svoje otroke.
- Ob prijavi je potrebno izraziti želje o posebnostih pri prehrani (razne diete...).
- V primeru posebnosti, povezanih z zdravjem posameznika, je potrebno izročiti vodji počitnikovanja v zaprti kuverti opis posebnosti in zdravila, ki jih mora jemati posameznik (za vsako družino 1 kuverta).

Ob prijavi je treba vplačati prvi obrok v višini 40 EUR (za odraslega), v aprilu drugi obrok (40 EUR za odraslega), pred odhodom na počitnikovanje pa še znesek za prehrano.

Počitniški dom je na čudovitem kraju ca. 50 m od morja. Na razpolago so 4 sobe s skupno 18 posteljami in prostor za dodatnih šest ležišč, ki jih je treba pripeljati s seboj. Nekaj prostora za šotor je na dvorišču.

V hiši so urejene sanitarije in tri prhe. Količina tople vode bo odvisna od moči sončnih žarkov.

Na dvorišču je pokrit prostor - jedilnica. Kuhinja je majhna in jo bo uporabljala »dežurna ekipa« za pripravo dnevnih obrokov.

Parkirišča v bližini počitniškega doma so poleti zasedena, vendar je mogoče parkirati nekoliko višje pri cerkvi ali kje ob obali. Pri dostavi bo mogoče začasno parkiranje v neposredni bližini.

V samem mestu ni urejene plaže, nekako 200 m od hiše je »divja plaža« s čisto vodo, kamenjem in možnostjo izbrati senco ali sonce. Prh tod seveda ni. Urejena plaža je v bližnjem kampu, oddaljenem od počitniškega doma ca. 1,5 km.

STROŠKI

PREVOZ

Od Ljubljane do Tisna je 380 km. Ob povprečni porabi 8 litrov/100 km bo za gorivo treba odšteti ca. 90 EUR na vozilo, za cestnine pa ca. 30 EUR. Cestnini se je možno izogniti z vožnjo po Jadranski magistrali, vendar je pot daljša.

BIVANJE

Stroški bivanja znašajo 80 EUR za odraslega, za otroke jih pa ni.

HRANA

Za prehrano odraslega v desetdnevnem terminu so stroški ocenjeni na 60 EUR, za starejše otroke (srednješolci, študentje) na 40 EUR, za osnovnošolce pa na 30 EUR.

Tudi letos bo dobrodošla kakršna koli hrana iz vrtov in njiv letovalcev in drugih darovalcev.

IZLETI

Mogoče se je udeležiti organiziranih izletov v bližnjo okolico (npr. Kornati, slapovi Krke). O organizaciji se bomo dogovarjali na kraju samem.

DRUGO

O prevozu se bomo dogovorili, ko bo znano, koliko nas bo in kdo bo potreboval prevoz.

Če vas v zvezi z letovanjem še karkoli zanima, pokličite Marijo Cigoj (051 335 404) ali pišite na e-naslov: marija.cigoj@gmail.com.

Za vsako skupino bo pred odhodom organiziran poseben sestanek.

DUHOVNE POČITNICE ZA RAZVEZANE STARŠE IN NJIHOVE OTROKE

KDAJ: od 8. do 14. julija 2012

KJE: v Domu duhovnosti Kančevci

VODIJO: br. Primož, Vilma Modrc, Andreja Peklenk

PRIJAVE, PODROBNEJŠE INFORMACIJE: br. Primož (041/780 109, primoz.kovac@rkc.si)

Se vam je zgodilo, da ste ostali sami z otroki?

Si želite, da bi si počitniške dni popestrili z družbo, ki je vam in vašim otrokom blizu?

Z duhovnimi počitnicami za razvezane starše in njihove otroke želimo ustvariti prostor, kjer boste dobrodošli tudi s tem znamenjem vaše preteklosti. Več lahko preberete v prispevku na str. 11.

OGLASI, OBVESTILA

Srečanje skupine SRCE bo spet v ponedeljek, 30. aprila 2012.

Prostovoljne prispevke lahko oddate na vsakem srečanju skupine SRCE **Cvetki Videnič**. Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Duhovnega središča sv. Jožefa št. 02014-0253671357, s pripisom: **za skupino SRCE** (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski: v DSJ-ZSI deluje svetovalnica za pomoč ljudem v stiski, v kateri strokovnjaki pomagajo v osebnih stiskah, pri težavah v odnosih, pri vzgoji in partnerstvu, tudi razvezanim in glede oseb s posebnimi potrebami.

Informacije in naročanje: vsak delovni dan med 13. in 14. uro po tel. 01/2322-077.

Bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojimi prispevki. Pošljite jih na e-naslov marija.cigoj@gmail.com ali helena.skrlep@gov.si.

Urejena je **spletna stran** skupine SRCE. Obiščite jo na naslovu <http://srce.rkc.si/>.

Objavljene so novice in obvestila, ogledate si lahko vse številke glasila SRCE, arhivske mape, fotogalerijo. Zaželjeni in dobrodošli so predlogi za objavo na spletni strani. Pošljite jih na e-naslov igor.ribic@ijs.si.